

Gia đình Janssen

Mick - ông bố đảm

Có tâm hồn nghệ sĩ,
sống bằng nghề viết
sách và yêu các con
mình hơn hết thấy mọi
thứ trên đời.

**Sarah - người mẹ
nhiệt huyết và đam mê**
Ca sĩ, diễn viên.

**Lukas - chuyên gia
công nghệ**

Anh trai của Emma,
không chỉ có sở trường
về máy ảnh kỹ thuật số.

Emma - cô bé thông minh

Dưới mái tóc đỏ hoe bù xù
của cô là cái đầu chứa đầy
những ý tưởng tuyệt vời!

Ổng nhòm, đèn pin,
dụng cụ mở khóa

Kính lúp

Các công cụ quan trọng cho nghề thám tử:

Máy ảnh
với ống kính tê lê

Sổ tay ghi chép
của ông chú
Janssen

Chương 1

Từ phía triền đê tạt về, gió Biển Bắc rít từng hồi trên mái ngói biệt thự gia đình von Hellershausen. Trên trời mây đen vần vũ và mưa gõ lộp độp vào kính cửa sổ.

Emma quan sát những tán cây bụi cỏ đổ rạp trước gió. Mưa chảy thành dòng trên mặt kính, làm mờ hình ảnh cây cối và hoa lá ngoài vườn. Cuộn mình trong chăn, em nhìn theo ngọn nến bập bùng trên chiếc bàn trải khăn trước mặt.

Bà Hanna von Hellershausen với chiếc kẹp, gấp một viên đường phèn thả vào tách cho chú Mick Janssen rồi rót trà Đông Friesland⁽¹⁾ nóng hổi lên.

(1) Nguyên văn: *Ostfriesentee* (trà Đông Friesland). Trà Đông Friesland là một phần không thể thiếu trong văn hóa uống trà của người dân vùng đất này. Trà này kết hợp nhiều loại trà đen khác nhau. Cách uống thông dụng là bỏ một cục đường phèn vào tách rồi rót trà nóng lên. Cục đường gặp trà nóng sẽ nứt ra, phát ra tiếng lách tách. (Tất cả chú thích của người dịch).

Tiếng lách tách từ viên đường ngấm nước nghe mới dễ chịu làm sao. Emma và Lukas thích uống ca cao hơn, nhưng Emma rất thích nghe tiếng lách tách này.

Em thấy vô cùng thoải mái trong căn phòng khách nhà bà Hanna von Hellershausen. Ở đây ấm áp và dễ chịu. Em dỏng tai hóng chuyện.

“Sao lúc này trông bố ngổ thế nhỉ?”, Lukas tự hỏi và huých vào chân bố.

Nhưng chú Mick Janssen chẳng mảy may để tâm đến sự nhắc nhở ấy. Chú đang há hốc miệng vì kinh ngạc, những vụn bánh mận còn dính đầy ở môi dưới.

Emma tìm cách để bố hướng ánh mắt về phía mình. Cả nhà Janssen có thể hiểu nhau qua đọc cử động môi. Họ đã luyện khả năng đó qua nhiều trò chơi. Để làm vậy chú Mick phải nhìn vào con gái. Nhưng tiếc là chú lại không hề nhìn cô bé.

Emma và Lukas không phải lần đầu đến chơi nhà bà von Hellershausen ở Lütetsburg. Bà đã giúp mấy bố con rất nhiều trong vụ án đầu tiên. Họ đã cùng nhau lật tẩy một vụ lừa đảo. Từ đó nhà Janssen rất quý và thường đến thăm cụ bà dễ mến này.

“Giờ cơ ợ, nhà của bà bị ma ám à ợ?”, chú Mick nghi hoặc. “Bà cho rằng, thực sự có ma và âm hồn hay cái gì đại loại vậy thật ợ?”

Bà von Hellershausen gặt đầu và đặt lên bàn ba tấm ảnh.

“Đây, anh nhìn xem. Đây là khách sạn Con Cua trên đảo Norderney. Đầu tiên chúng tôi thường xuyên đến đó dùng bữa. Rồi sau nó trở thành khách sạn yêu thích của vợ chồng tôi. Trước kia năm nào chúng tôi cũng nghỉ ở đó vài tuần. Cái khách sạn ấm cúng này làm tôi mê quá, nên cách đây hai năm tôi đã mua lại nó. Khi ấy, người chủ qua đời và họ định phá nó đi, như vậy

tất cả nhân viên, người hầu bàn hay phục vụ phòng đều sẽ mất việc.”

Bà nhấp tách trà với vẻ trầm ngâm lo lắng rồi ngả người ra sau tựa vào chiếc ghế bành và kể:

“Nhưng rồi bây giờ gần như tất cả các nhân viên đều đã xin thôi việc và khách sạn hầu như không có khách nữa. Một con ma đã xua đuổi họ.”

Lukas hà hơi vào kính, chùi vào vạt áo sơ mi. Rồi cậu sẫm soi mấy bức ảnh.

“Con ma đây ợ?”

Bà Hanna von Hellershausen nhún vai.

“Chà, giá mà tôi biết được. Có vẻ như khách sạn có nhiều ma. Hoặc chỉ có một con nhưng nó thay hình đổi dạng liên tục. Tôi chịu thôi. Ảnh này do cô Klara Müller gửi cho tôi, đó là một người trung thành. Cô ấy đã làm việc ở khách sạn Con Cua ba mươi năm nay. Rồi cô ấy sẽ sớm xin nghỉ thôi, tôi đồ là vậy. Từ sau vụ đụng xe, cô ấy phải ngồi xe lăn nên không thể trông coi các tầng trên được, mà ở đó thì không có thang máy.”

Chú Mick Janssen liếm các vụn bánh dính ở môi dưới.

“Hừm”, chú nói, “Thật thà mà nói, tôi không thấy đó là một con ma.”

Lukas đồng tình với bố:

“Cháu cũng không ợ. Cái đó nhìn giống như một đụn khói thuốc hơn.”

Cô bé Emma giàu trí tưởng tượng ôm chặt lấy con voi vải và nhìn chăm chú vào tấm ảnh. Cô bé thấy hoàn toàn khác.

“Khói thuốc ấy ợ?! Thế mọi người không nhìn thấy mấy cái sừng và đây là mắt và mồm ợ?”

Chú Mick Janssen lắc đầu. Lukas thì gật.

Bà von Hellershausen thở dài.

“Thoạt đầu tôi cũng không tin. Nhưng giờ thì chắc tôi sẽ phải đóng cửa khách sạn. Không có khách, mà nhân viên cũng không thì khách sạn hoạt động làm sao được.”

Chú Mick Janssen ngồi thẳng dậy và đi vào việc.

“Chúng tôi có thể làm gì cho bà trong vụ này, thưa bà von Hellershausen?”

Trông bà có vẻ căng thẳng. Với bà, câu chuyện này chẳng dễ chịu tí nào. Bà thăm thỉ, như sợ bị nghe lén ngay trong nhà mình và bị cười vào mặt.

“Mọi người đều cho điều đó là ngớ ngẩn. Tôi chẳng biết nói với ai về những chuyện này. Tôi là một bà già, chỉ có thể rời khỏi nhà để đi dạo ít phút, đi khám bệnh, hay vui vẻ với hoa lá cỏ cây trong khu vườn mỗi độ xuân về. Anh là một thám tử, anh Janssen à. Anh có thể xem xét câu chuyện ở Norderney một cách kĩ lưỡng hơn chẳng?”

Chú Mick Janssen biết rằng họ đang rất cần tiền. Căn biệt thự cũ kĩ trên bờ đê mà chú được thừa hưởng từ ông chú thám tử danh tiếng Theodor C. Janssen, cần được sửa sang khẩn cấp.

Cách đây không lâu Emma và Lukas không thể hình dung nổi là các em sẽ đến sống ở vùng Biển Bắc. Nhưng thoát cái, cả hai anh em đều thấy mọi chuyện càng ngày càng thú vị. Các em rất thích được đạp xe dọc theo triền đê và lang thang trên bãi cát để nhặt vỏ ốc hay các thứ đồ thủy triều đánh dạt vào bờ.

Và cũng thật kì khi có ông chú đầy bí ẩn mà giờ các em mới được biết. Vào lúc hai em phát hiện ra văn phòng

